

LA CITA

Una palabra hiere más profundamente que una espada

Ampliem el consens ciutadà sobre els símbols

VICENT Soler *

A força de ser sincera, hem de reconèixer que la qüestió dels símbols no va estar ben tancada quan recuperàrem la Generalitat ara fa poc més de vint anys. Potser, no podia tancar-se d'una altra manera perquè les circumstàncies històriques no ho permetien. Els grups més reticents a una autonomia plena estaven utilitzant una violència física al carrer —la *kale barraca*— i una verbal als mitjans de comunicació de tal calibre que una bona dosi de prudència —alguns ja cregueren excessiva— aconsellava tancar les negociacions sobre senyes d'identitat el més aviat possible. Com sempre passa, varen cedir més els que més ambicionaven un futur diferent. En aquest cas, els que més havien lluitat per a que els valencians accedirem al màxim sostre d'autogovern mitjançant l'article 151 de la Constitució (com Catalunya, Euskadi i Galícia). És a dir, els que més havien lluitat «per la Llibertat, l'Amnistia i l'Estatut d'Autonomia».

Encara que no ho sembla, aquesta gent —ni molts ni pocs, però sí la majoria de les minories mobilitzades contra la Dictadura franquista— tenia sentiments. I unes ganes immenses a *visualitzar* la identitat valenciana amb els símbols amb els que havia lluitat: el topònim de País Valencià, la

senyera comuna dels territoris de l'antiga Corona d'Aragó (les quatre barres), la identitat lingüística entre valencià i català i un himne incontaminat durant la Dictadura: la música tradicional valenciana de la Muixaranga. Res de tot allò es va aconseguir.

Per tant, no és veritat que els símbols actuals responguen a un consens ciutadà. Responen a un consens polític en unes circumstàncies històriques molt concretes. I no representen als valencians, a no ser que el president Camps —o qui raone en aquests termes— es comporte com el lendarri Ibarretxe que confon els bascos amb la part dels bascos que pensen com ell.

Hora és de pensar també en aquella gent i en tota la resta que, una generació més tard, s'identifica amb els seus sentiments. Hora és de pensar en els sentiments de tots els valencians i no només en els d'una part. Hora és de pensar en ampliar el consens ciutadà pel que fa als símbols. Hora és de pensar en solucions imaginatives que incorporen les sensibilitats de la major part possible de valencians i valencianes.

Si en el tema de la llengua, per exemple, la creació de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua indicà el camí —ple d'obstacles, això sí, com s'ha vist— per poder ampliar el consens ciutadà, perquè no operar de la mateixa manera en els altres tres temes com el nom, la senyera i l'himne del poble valencià?

Per exemple, canviant el nom insuls i d'aires burocràtics de Comunitat Valenciana per l'històric de València. Aquest nom té, però, un problema d'homònimia amb la

província de València. Un problema que té una solució ben senzilla: canviar el nom de la província (així aconseguiríem, a més, refermar el sentiment comú valencià —sense interferències *provincials*—, des de Vinaròs al Pilar de la Horadada). Per suposat, Regne de València i País Valencià (denominacions històriques) haurien de ser denominacions respectables i respectades.

Per la seua part, la senyera hauria de diferenciar-se de la municipal de València (sense anar més lluny, la municipal d'Oriola —l'Oriol— té el mateix tracte protocolari que la de la capital) i de la comuna als altres territoris de la Corona d'Aragó. Per exemple, podria ser quatre barres sobre fons groc amb franja blava vora el pal i l'escut de la Generalitat (en lloc de la corona reial) damunt aquesta franja. Per suposat, les senyeres històriques (inclos el Penó de la Conquesta) haurien de ser senyeres respectables i respectades.

Finalment, l'Himne s'hauria d'acurtar i, alhora, incloure alguns acords de la Muixaranga i uns xicotets retocs en la lletra. Per exemple, canviant el *Per a ofrenar noves glòries a Espanya per Sota els plecs de la Senyera* o el *pas a la regió que avança en marxa triomfal per pas a un poble que avança en marxa constant*, etc. i, també, refrenant els excessos agraristes i de postal, que només representen algunes parts del país. Aquests retocs, per cert, es podrien encomanar a un poeta i a un músic de reconegut prestigi o fer-ne un concurs d'idees.

* Catedràtic de Economia de la Universitat de València.